

PASSIE met hoofdletters

Verslag van een beklimming op de “Berg des doods”.

De Aconcagua, 6970 meter hoog, op de grens tussen Argentinië en Chili, in het Andesgebergte. Het is de hoogste berg van Zuid-Amerika en de op één na hoogste berg van de wereld, buiten Azië. De berg is een van de ‘Seven Summits’ (hoogste berg op de 7 continenten). De Aconcagua staat hier op plek twee. De beklimming van deze bijna 7000 meter hoge reus is vooral zwaar door de hoogte en de beruchte Witte Wind. Er wordt aangenomen dat deze berg het hoogste sterftecijfer van alle bergen in Zuid-Amerika heeft – ongeveer drie per jaar – wat hem de bijnaam “Berg des Doods” heeft opgeleverd. In de loop der jaren zijn er meer dan 100 mensen op de Aconcagua omgekomen. Een klus voor Agnes om 10 klimmers naar de top te leiden en weer veilig naar beneden te brengen.

Voorafgaande aan de beklimming

De reis begint in Nederland, op Schiphol, samen met de deelnemers. De persoonlijke bagage gaat mee en een deel van de groepsbagage. Een groot deel van de algemene materialen wordt opgepikt in Mendoza. Voor het vertrek naar het basiskamp is er een verplicht bezoek aan een arts. De klimmers en de gids worden gekeurd of zij fit genoeg zijn om de beklimming aan te gaan. Bloeddruk, zuurstof, longen, hart:

een algemene check voor iedereen. Alle bevindingen worden genoteerd op een formulier. Tot na deze keuring is er geen enkele garantie dat je deel kunt nemen aan de uiteindelijke beklimming. Dit ondervonden twee van de klimmers. Zij moesten afhaken wegens beginnende verschijnselen van hoogteziekte en een véééél te hoge bloeddruk. Er bleven 8 deelnemers en de gids over.

Er zijn veel klimmers die een poging wagen om de top te bereiken van deze 7000 meter hoge berg, maar hun afval blijft niet achter. Na de keuring wordt het ingevulde formulier overhandigd met daarbij 3 zakken (1 zak voor plastic, 1 zak voor restafval en 1 zak voor de eigen ontlasting). Bij terugkomst wordt alles in daarvoor bestemde containers gedropt en tevens geregistreerd. Wanneer het park wordt verlaten en de registratie is er niet, moet rekening gehouden worden met een flinke boete van ruim 400 euro.

Goed bezig daar in Argentinië!! Agnes vertelt dat dit de enige berg is waar het landsbestuur dit zo heeft geregeld.

Voordat de beklimming kan starten wordt een acclimatisatietocht gemaakt van ongeveer 10 dagen in de nabije omgeving van de Aconcagua. Deelnemers wennen aan hoogte, aan de groep, aan het rustige tempo en, niet onbelangrijk, voor de geharde en stoere klimmers dat er een klein vrouwtje voorop loopt met ervaring en deskundigheid, wiens leiding ze moeten accepteren willen ze de top gezond halen en niet ergens verongelukken. Deze keer werd de acclimatisatietocht afgebroken op 58 meter onder een top vanwege het weer: mist!

Wanneer de groep in de daaropvolgende dagen de beklimming van de Aconcagua gaat starten, gaat de witte wind van de Aconcagua een van de vele gevaren vormen. De start is altijd spannend. Gaat het lukken? Komen we gezond weer terug?

Start van de beklimming

De berg en zijn omgeving maken deel uit van het provinciale Aconcagua park. De klimmers worden met een busje naar de ingang van het park gebracht en daar begint dag 1, de route naar het basiskamp op ongeveer 4900 meter. Elke klimmer draagt zijn of haar eigen persoonlijke bagage en de algemene materialen worden verdeeld. Er slapen twee personen in een tent dus met deze groep waren 5 tenten nodig. Gasbel, grasbrander, “droogvoer” voor

de maaltijden, enz. Onderweg wordt sneeuw gesmolten om voldoende vocht binnen te krijgen. De in Nederland gehanteerde 2 liter is daar zeker niet voldoende. Iedereen kan nu wennen aan het gewicht dat op zijn of haar schouders rust.

Aangekomen in het basiskamp wordt rustig een slaapplek klaargemaakt, sneeuw gesmolten en de slaapmatjes op het ijs uitgerold. Iedereen zit, ligt, eet en slaapt op ijs.

De volgende dag vertrekt de groep naar kamp 1 met een rugzak van 27 kg. Daar wordt een klein tentje neergezet waarna de groep terugkeert naar het basiskamp waar de nacht weer wordt doorgebracht. Bij terugkomst is het sneeuw smelten en het droogvoer klaarmaken voor een maaltijd.

De dagen daarna wordt rustig aan steeds meer hoogte opgebouwd. Eerst klimmen naar het volgende kamp (2), 1 tentje opzetten en terug. De volgende dag tenten mee en slapen op kamp 2. De volgende dag dezelfde procedure naar kamp 3. Tentje achterlaten en helemaal terug naar het basiskamp. Dit alles om ervoor te zorgen dat het acclimatisatieproces goed verloopt.

Het lijkt voor ons laaglanders een beetje: “weten we nu nog wanneer welke kant op?”

Onder deskundige leiding van Agnes blijft het rustig. Toch verloopt het niet altijd zo vlot. Agnes vertelt ook eerlijk dat het voor een “klein vrouwtje met een al gevorderde leeftijd” niet altijd makkelijk is om de alleswetende stoere binken in het gareel te houden en steeds het doel voor ogen te houden dat iedereen veilig weer in het basiskamp terug moet komen.

Naar high camp

Dan wordt het spannender! De deelnemers zijn geacclimatiseerd. Agnes vertelt dat we niet moeten vergeten: “op zeeniveau zit ongeveer 21% zuurstof in de lucht en op de top, waar we naar toe willen, zit nog 8,7% zuurstof in de lucht.”

Die dag begint vroeg. Vanuit high camp (6100 meter hoogte), het laatste kamp, gaan we voor de definitieve beklimming. Of toch nog 'n acclimatisatie dag? In de keuze wordt meegenomen veiligheid, weer en conditie van de deelnemers. Gaan we voor een toppoging? Gezamenlijk wordt gekozen om tussen 4.00 en 5.00 uur een poging naar de top te wagen. Bagage blijft achter en alleen wat gesmolten sneeuw en een energiereepje gaan mee.

De groep bereikt de top ergens in de middag. Er wordt besloten het laatste stukje op eigen tempo naar de top te gaan, stap voor stap. Agnes loopt voorop en bereikt als eerste de top. “Wauw.” In woorden uitdrukken wat ze voelde is onmogelijk. “Noem het de zevende hemel, op de toppen van geluk, euforisch!! Een klein sneeuwvlokje op die immense ijs- en sneeuwvlakte. Alles om me heen is lager, kleiner. Ik voel me klein en nederig en ben dankbaar dat ik de kracht heb om tot hier te kunnen komen. Ik dein wat op en neer met mijn rugzak en neem het gevoel en het moment in me op. Maar bijna tegelijk glij ik weer terug in mijn werk als gids. Ik voel dat mijn krachten nog ruim voldoende zijn, maar zie ook dat de deelnemers het erg zwaar hebben.”

Na een korte stop op de top gaat de groep naar beneden. Rustig aan, maar het tempo is te laag en Agnes voert het tempo op om voor donker terug te zijn op high camp. Daar wordt gerust, maar niet lang. Terwijl de deelnemers proberen wat ijs te smelten en wat rust te pakken begint de tent te klapperen. Direct gealarmeerd geeft de gids het sein om te vertrekken. Ze denkt aan de witte wind. Die moet ze voor blijven. Dus inpakken en wegwezen. Bij kamp 3 staat nog een reservetent, maar overnachten is geen optie. De groep moet naar beneden. De wind wordt sterker en er wordt doorgelopen naar kamp 2. Het weer wordt almaar slechter en zonder veel keuze wordt doorgelopen naar kamp 1. En toen in één ruk door naar het basiskamp waar ze laat aankomen. Maar daar is ondersteuning en ook medische hulp.

De beruchte witte wind raasde inmiddels om de top. Als je dan nog boven bent zit je vast en dan kan het dagen duren voordat er hulp bij kan komen of dat je zelf weer kunt vertrekken. Agnes had de goede keuze gemaakt en haar groep veilig teruggebracht!!
"Ik zeg nu even WAUW en petje af."

Jeanne Melters, redactielid